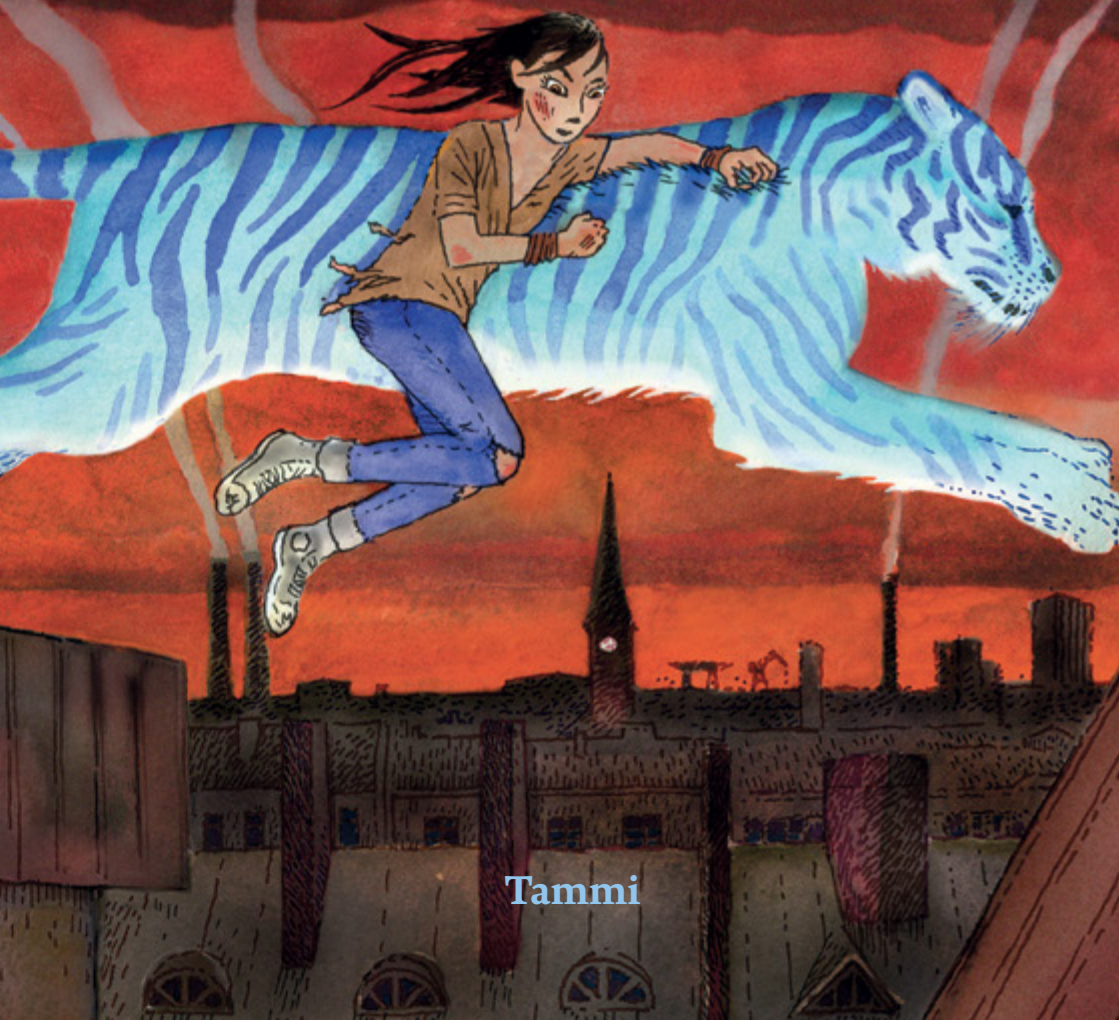

Saku Heinänen

Zaida

JA TAISTELUPARI

Tammi

Saku Heinänen

Zaida

J A T A I S T E L U P A R I

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Enalle

Life goes on, it gets so heavy
The wheel breaks the butterfly
Every tear a waterfall
In the night the stormy night she'll close her eyes
In the night the stormy night away she'd fly
COLDPLAY: PARADISE

Voit pojan, leijonankin näet ottaa hahmon ja joskus
karjunakin elämöit, olit milloin sarvekas härkä,
milloin käärme sä taas, jota ei käsi koskea tohdi.
OVIDIUS: MUODONMUUTOKSIA, KAHDEKSAS KIRJA

Alfred Kordelinin säätiö, Grafia ry, Taiteen edistämiskeskus sekä WSOY:n kirjallisuussäätiö ovat tukeneet tämän teoksen kirjoittamista ja kuvittamista.

Texti ja kuvitus © Saku Heinänen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2017
Ulkoasu: Saku Heinänen
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9270-9

Myrskyn yläpuolelle

KONE NOUSEE KORKEAMMALLE ja sen lento tasaantuu. Meitä vastapäätä stuertti riisuu käsineensä, avaa vyönsä ja nostaa istuimensa. Hän iskee minulle hymyillen silmää.

– Miten tulinkin vasta nyt ajatelleeksi, äiti hengähtää. – Sehän tapahtui juuri jouluna.

– No mutta rakas ystävä, isä sanoo ja pudistaa päätään. – Niemenomaan siitähän koko syksy puhuttiin, että tasan kymmenen vuotta sitten joulun aikaan me haimme Zaidan...

– Ei, en minä sitä, äiti vastaa. – Ajattelin sitä tsunamia, sitä hyökyaaltoa, joka iski sinnekin minne me nyt menemme.

– Ai koska? minä kysyn.

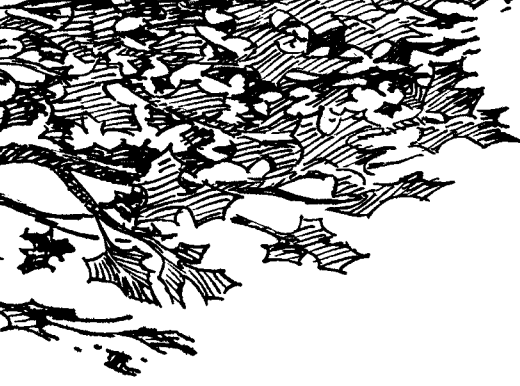
– Toisena joulupäivänä, tapaninpäivänä. Ihan kuin siinä sinun kertomuksessasi. Kauhea määrä ihmisiä kuoli...

Jännitys kipristää vatsassa vaikka tiedän, että edessäni ei enää ole mitään uhkaavaa. Olen päässyt pakoon hirviötä, jota en tiennyt olevan olemassakaan. Ja yhä minun on vaikea sanoa, missä pelin ja toden raja kulki, miten väistämättä piti käydä ja mikä olisi täytynyt estää. Missä minun sepittämäni tarina alkoi ja missä se loppui?

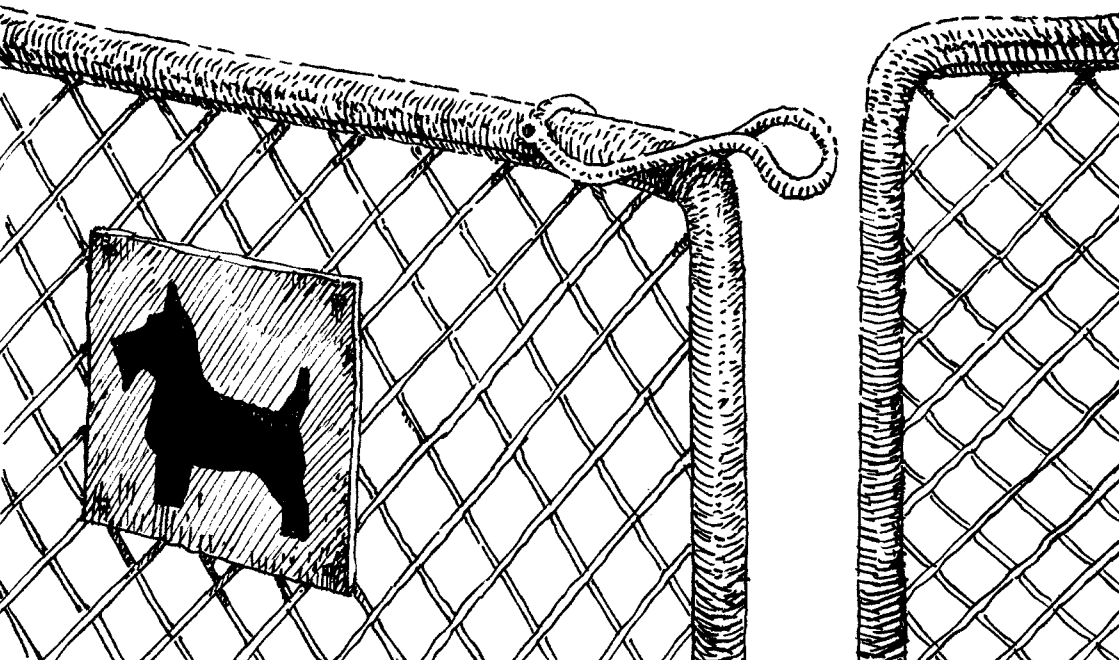
Huomenna on jouluaatto ja me vietämme sen ensimmäistä kertaa ihan muualla kuin kotona. Lunta en pääse näkemään sen jälkeen, kun kone on noussut, eikä villavaatteita, kaulaliinoja tai myssyjä tänä jouluna tarvita.

Minä olen eri Zaida kuin ennen tätä syksyä, vaikka en osaa täsmällisesti sanoa, mikä minussa on samaa ja mikä ihan uutta. Tiedän vain, että tämän matkan jälkeen olen jälleen erilainen. Paikalleen ei voi ikinä jäädä, eikä siihen voi palata, mikä on ennen ollut.

Me kiipeämme myrskyn yläpuolelle. Matka on vasta alussa.

Koira

1. LUKU

Parantua ja sairastua

KESÄLOMAN PÄÄTYTTYÄ OLIN aloittanut koulun jalka kipsissä. Sääreni oli murtunut maalla, missä olimme viettäneet melkein koko kesän pikku talossa aivan meren vierellä.

Aluksi oli ollut hauskaa tulla tunneille kyynärsauvoilla. Kaikki koulussa olivat ihailleet kipsiä. Kaverini tarjoutuivat kantamaan laukkuani, ja bussissa tai raitiovaunussa pääsin istumaan erityispaikalle. Jopa opettajamme Anna-Liisa suhtautui minuun kerrankin suopeasti.

Saatoin kehitellä eri versioita siitä, mitä minulle oli sattunut. Se ei sinänsä ollut vaikeaa, sillä loppukesän tapahtumat olivat olleet hyvin kummallisia. Välillä minusta tuntui kuin ne eivät olisi todella sattuneet tai että ne olisivat tapahtuneet jossakin aivan toisessa ajassa, vaikka kipsi olikin kova ja todellinen.

Vähitellen minua alkoi kyllästyttää keppien kanssa konkkaaminen. Ensimmäisinä kouluviikkoina oli edelleen ihan täysi kesä, mutta minä en päässyt mukaan välituntien peleihin.

Olin helpottunut, kun lopulta pääsin kipsistä ja sauvoista eroon. Äiti saapui koulun portille viedäkseen minut lääkäriin. Hän tilasi taksin, ja kaverini heiluttivat, kun liu'uimme kiiltävällä autolla iltapäivän liikenteen sekaan.

KOTIIN PALATTUAMME ILMOITIN äidille, että voisin saman tien viedä Ludwigin ulos.

– Minä kyllä ehdin käydä sen kanssa ennen kuin tulin hakemaan sinua, äiti sanoi.

– Ei se haittaa. Me mennään uudestaan... siellä on niin hieno ilma.

– No mutta sinä taidat todella haluta liikkeelle!

– Juu, jaa, höpötin ja tanssahtelin keittiön lattialla. – Kuusi jal-kaa, astella al-kaa!

Äiti vilkaisi lattialla makaavaa koiraa, joka seurasi silmäkulmastaan pyörimistäni.

– Siellä on melkein liiankin lämmintä. Mahtaako Ludwig nyt jaksaa...

– Höh! Totta kai. Me mennään koirapuistoon, pitkästä aikaa!

– Voithan sinä koettaa, äiti tuumi. – Jos se innostuisi lähemmään sinne saakka.

Olin niin täynnä tarmoa, että en hirveästi miettinyt, mitä Ludwig halusi tai jaksoi. Maanittelin koiran eteiseen, kytkin sille taluttimen ja harppasin hämärään porraskäytävään.

Alhaalla kadulla aurinko tarttui oitis mustaan tukkaani. Ludwigin vitivalkoisessa turkissa oli muutama suuri musta laikku. Tulikohan sen kuuma vain niiden kohdalta?

Asvaltin ja betonin keskellä jyrisi tauoton iltapäivän liikenne ja ilma seisoivat tukahduttavana. Halusin päästä äkkiä puistoon. Siellä suuret puut suojausivat paahteelta, ja koira-aitauksessa Ludwig pääsisi irti remmistään.

Etenimme kovin hitaasti. Tällaista vauhtia olisin voinut kulkea kyynänsauvoillakin, ajattelin tuskastuneena. Paita alkoi liimautua ihooni. Pyyhkäisin kämmenselkään huulellani ja otsallani helmeilevät hikipisarot.

Ludwig roikkui jäljessäni enkä edes nähnyt sitä katsettani kääntämättä. Jalkakäytävä oli täynnä töistä palaavia aikuisia, jotka joutuivat väistelemään meitä.

– Tule nyt, tiuskaisin koiralle.

Risteyksessä Ludwig seisahtui kokonaan. Kieli roikkui sen suusta. Nykäisin koiraan remmistä, kun jalankulkijoiden valo vaihtui vihreäksi.

– Hei, puistoon mennään täältä!

Ludwig seisoj jäykkänä paikoillaan. Sitä ei selvästikään huvittanut kävellä yhtään pidemmälle, vaan se halusi kääntyä ja kiertää korttelin ympäri takaisin kotiin.

Vihreä valo vaihtui punaiseksi. Viimeiset uhkarohkeat rynnistivät kadun yli. Huokasin ja pyyhkäisin taas kasvojeni. Bus-sit, autot ja raitiovaunut vyöryivät editsemme.

Kun lopulta pääsimme toiselle puolelle, päätin vetää Ludwigin puistoon asti, halusi se tai ei. Olihan koirapuisto aina ollut sen ehdoton lempipaikka kaupungissa.

PUISTON VARJOSSA LUDWIG piristyi ja käveli aavistuksen reippaammin koira-aitaukseen. Siellä seisoskeli muutamia koiranulkoiluttajia.

Yksi koirista vaikutti pennulta.

– Katso, Ludde, sanoin. – Nyt voit vaikka leikkiä!

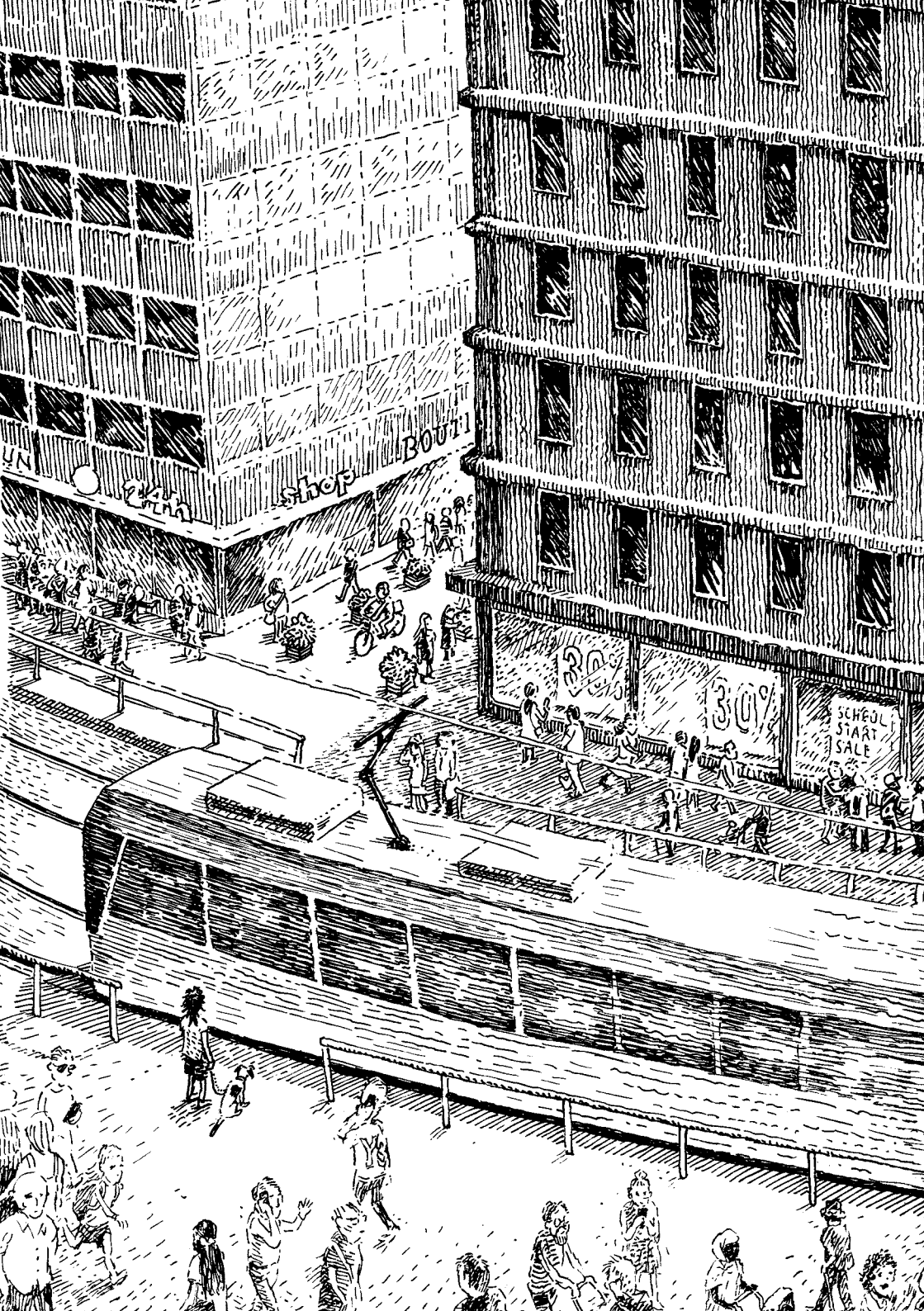
Ludwig otti muutaman askeleen. Pieni koira juoksi sitä vastaan heiluttaen villisti häntäänsä. Se kellahti selälleen ja kiemurteli paikalleen jäätyneen Ludwigin nenän alla kuin kala kuivalla maalla.

Ludwig ei osoittanut minkäänlaista kiinnostusta pentua kohtaan. Hetken pennun liehakointia siedettyään se käveli aidan viereen pissalle. Sitten se istahti ja katseli niska kyyryssä ympärilleen.

Pentu kipitti nuoren pariskunnan luo. He hymyilivät minulle.

– Sinun koirasi taitaakin olla jo aika vanha, poika sanoi. – Kuinka monta vuotta?

– Se täytti kaksitoista kesällä, vastasin.

– Oi, miten söpösti harmaantunut nenä, tyttö sanoi päällelleen.

– Kaikki me joskus vanhenemme, heidän takanaan seissyt iäkäs mies urahti.

– Niinpä, poika vastasi kohteliaasti.

Tutkin Ludwigia. En ollut ajatellut, että se olisi erityisen vanha, enkä ollut kiinnittänyt huomiota harmaisiin karvoihin sen kuonossa.

– Minun edellinen koirani piti lopettaa, kun se oli kaksitoista, vanha mies selitti. – Takajalat pettivät.

Tyttö ja poika nyökyttelivät. Minua harmitti. Saisivat ukon omat takajalat pettää, niin ei tulisi tänne pilaamaan muiden hyvää tuulta. Koko aurinkoinen päivä muuttui synkäksi.

Tyttö ja poika alkoivat kuiskutella keskenään, hihittivät jollekin ja pussailivat tämän tästä. Eläkeläismies jatkoi jaaritteluaan toisen kurttuaisen koiranomistajan kanssa.

Yritin saada Ludwigin kiinnostumaan kepintyngästä, mutta se katsoi ensin sitä ja sitten minua ynseän näköisenä. Asetuin nojaamaan aitaa vasten ja räpläsin taluttimen lukkoa.

Pentu kävi noukkimassa kepin ja kiikutti sen voitonriemuisena isäntävälleen. Totesin, ettei Ludwig aikoonut nauttia puistosta, ja kutsuin sen luokseni. Otin puhelimen taskustani. Selasin sitä hetken ja laitoin kuulokkeet korviini.

KOTONA LUDWIG SUUNTASI suoraan koriinsa. Huomasin, että se ei ollut syönyt ruokaansa. Yritin turhaan maanitella sen kupilleen. Minusta tuntui vieläkin kurjemmalta.

Ehkä se vain oli väsynyt. Ehkä sillä oli huono päivä, niin kuin kellä tahansa voi olla. Tai ehkä kuuma kivinen kaupunki ikävystytti sitä. Olihan se juuri saanut olla koko kesän maalla, meren äärellä: miten sen jälkeen voisikaan innostua yhdestä koira-aitauksesta?

Äiti istui tietokoneella. Menin työhuoneen ovelle.

– Tehän... olittekin kauan, hän sanoi.

– Joo. Mutta Ludwig ei halunnut tehdä mitään.

– Minä vähän pelkäsinkin, että siellä on aika kuuma.

Minusta puiston suurten puiden varjossa oli ollut ihan siedettävää, mutta vaikenin ja nojasin ovenpieleeseen.

– Minä luulen, että Ludwig on vähän masentunut, äiti totesi. Hän jatkoi näppäimistön naputtelua. – Sinähän et ole vähään aikaan kävellyttänyt sitä, mutta minä olen kyllä huomannut, että se olisi halunnut jäädä maalle.

– Ihan niin kuin mäkin.

– Eikä Ludwig ei ole enää ihan nuori, äiti lisäsi.

– Sitä ne sanoi koirapuistossakin.

Äidin sormet pysähtyivät ja hän tarkasteli jälleen minua.

– Ai jaa, ai kuka?

– Semmoinen vanha äijä. Varmaan satavuotias itse.

Äiti nousi työtuolilta ja asteli huoneen poikki. Peräännyin pari askelta olohuoneeseen.

– Zaida, kultaseni... kyllähän sinä tiedät, että koiran iässä kaksitoista on... ei nyt sata vuotta, mutta korkea ikä kuitenkin.

– Mutta ei Ludwig nyt niin vanha ole, että... sanoin ja nielaisin. Rintaani puristi. – Että se pitäisi lopettaa.

Äiti pysähtyi oviaukkoon, jossa minä olin juuri seissyt.

– Kuka nyt niin sanoo, että se lopettaa pitäisi? Isäkö?

– Ei kun se vanha mies! Tai se sanoi, että sen koira piti, kun se oli kaksitoista.

– No mutta höpsistä. Ehkä se oli sairas. Ja se riippuu niin paljon rodustakin. Pienet koirat elävät yleensä pidempään kuin isot...

Äiti tuli luokseni. Käännyin katsomaan olohuoneen ikkunasta. Oli väärin, jos Ludwigille sattuisi jotakin juuri kun minä pääsin sauvoistani eroon, kun lopulta pystyisin taas viemään

koiran sen lempipaikkaan.

Tunsin äidin kämmenet olkapäilläni. Olin vähällä ravistaa ne pois.

– Se menee kyllä ohi, äiti lohdutti. – Kun Ludde taas tottuu kaupunkiin. Ja kun ilmat viilenevät. Älä siitä huolehdi, se on kyllä ihan terve koira!

– Se ei ollut syönyt ruokaansaakaan, mutisin.

– Eihän sille aina maistu. Se syö sitten, kun sen tulee nälkä.

Annoin äidin halata minua. Ludwigin alakuloisuus tuntui pahalta, mutta ehkä olin ollut myös itsekäs pakottaessani sen lenkille vain siksi, että itse halusin ja pystyin.

– Ja tietenkin pikku hiljaa meidän on totuteltava siihenkin ajatukseen, että jossain vaiheessa Ludwig on oikeasti vanha, äiti jatkoi. – Ei se ikuisesti elä.

– No ei tietenkään, puuskahdin.

Olin aina kuvitellut, että saisin kasvaa isoksi Ludwigin kanssa. Toisaalta tiesin, että se ei ollut todennäköistä eikä ehkä mahdollistakaan, mutta silti ajatus oli saanut koirasta luopumisen tuntumaan hyväksyttävältä.

Ja olinhan minä tavallaan jo aika iso. Vaikka toivoinikin olevani sen juuri koirapuistossa näkemäni tytön ikäinen ja jo muuttavani kotoa, kun Ludwig kuolisi, en ollut nytkään enää mikään pikkutyttö.

Irrottauduin äidin otteesta. Hän kurotti vielä silittämään hiuksiani ja hymyili minulle.

– Mä meen Siirin kans ulos, jos se pääsee.

– Selvä. Oletko tehnyt läksyt?

– Mulla ei oo kuin vähän. Teen ne sit myöhemmin.

– Mitä teillä on?

– Maantietoa. Opettaja kertoi maanjärityksistä ja sellaisesta.

– Jos nyt teet ne kuitenkin ensin, äiti kehotti. – Ennen kuin menet ulos.

- Pöh... siellä on just hieno ilma ja kaikkee...
- No jos niitä kotitehtäviä kerran on vähän, ei niihin kauaa voi mennä.

Myönnyin pitkin hampain. Kaivoin kirjat laukustani ja selailin vihkoani. Ajatukseni harhaili, sillä maantieto oli minusta tylsää. Piti opetella ulkoa valtavasti nimiä, vaikka löytyiväthän vuorijonot ja merenlahdet sekunneissa puhelimestanikin.

Possu panee pahan

SEURAAVALLA VIIKOLLA HUOMASIN opettajalta saamani erityiskohtelun päättyneen. Olin ollut koko edellisen illan Siirin ja hänen pikkusiskonsa kanssa ja tietysti unohtanut tehdä äidinkielen läksyt. Se ei Anna-Liisalta jäänyt huomaamatta.

– Yritä nyt keskittyä koulutyöhön, Zaida, hän huokasi tunnin päätyttyä. – Minun on pakko antaa sinulle lisätehtävä.

– Voisko se olla jokin kirjoitelma? ehdotin. Sepitin mielelläni kertomuksia, vaikka kieliopissa olinkin heikoilla.

– Ei se oikein voi, Anna-Liisa sanoi. Hän hymyili pahaenteisesti.

Kavereideni kesken olimme nimenneet opettajan hapanimeläksi porsaaksi, koska hän pystyi jakamaan katkerimmat tuomionsa mitä äitelimmällä äänellä.

– Saat tehdä pikkuisen ylimääräistä lauseenjäsenystä. Ja kerrata sijamuotoja. Tässä, tämän kun tuot huomiseksi, niin olemme sujut.

– Uuh, kokonainen sivu, minulta pääsi.

– Kyllä sen pitäisi sinulta onnistua, Anna-Liisa sanoi mai-reasti. – Sinullahan on nyt kaikki jäsenet kunnossa! Ellet nyt sitten täksi illaksi katkaise kirjoituskättäsi.

Tungin lisätehtävän laukkuuni ja kiirehdin muiden perässä ulos. Mielessäni kiitin Anna-Liisaa aivan erityisen maukkaasta huumorihunnusta, jolla hän oli höystänyt sanansa. Jos kukaan

oikeasti tarvitsisi kielioppia, olisi sijamuodoille keksitty toisistaan paremmin erottuvia nimiä kuin abessiivi ja adessiivi.

JONNA, MALLA JA Siiri odottivat pyöräkatoksen alla.

– Medium vai hot? Jonna virnuili.

– Extra hot, sanoin ja irvistin. – Kolme chiliä. Eikä voi paluttaa keittiöön.

– Possu pani pahan, Malla myötäili. – Mäkin oon saanut lisätehtäviä.

– Joo... mun pitää tehdä lauseenjäsennystä, puuskahdin. – Huomiseksi.

– Boom, Jonna kiteytti ja teki minulle tuntemattoman käsimerkin.

Malla oli luokan kovin urheilija, mutta hänellä oli vaikeuksia lukuaineissa. Jonna taas onnistui ihmeellisesti miellyttämään kaikki opettajia eikä joutunut koskaan kenenkään silmätikuksi.

Siiri puolestaan oli lukutoukka ja tyttöjen priimus, aidosti hyvä kaikissa lukuaineissa.

– Mä voin auttaa sua, hän sanoi. – Tuu meille koulun jälkeen.

– Kiitti, ilahduin. – Se olis tosi kivaa.

Koulun pihalla oli iltapäivällä painostavan kuumaa. Kaikki syventyivät tutkimaan puhelimiaan.

Olin juuri kehittelemässä vielä yhtä sattuvaa murjaisua opettajasta, kun Jonna supatti jotakin Mallalle. Sitten he selittivät jostakin, mitä heidän piti keskenään hoitaa, ja jättivät minut ja Siirin kahdestaan.

Seurasin tyttöjä katseellaani. He maleksivat pihan toiseen päähän, missä näin Oton potkimassa palloa muiden poikien kanssa.

– Onks susta Jonna ja Malla jotenkin muuttuneet? Siiri kysyi.

– Kuinka niin? vastasin, vaikka olin miettinyt samaa asiaa.

Luokkamme suurin ero viime kevääseen oli se, että kaksos-

tytöt Janika ja Stiina olivat muuttaneet ja vaihtaneet koulua. Minä olin ollut heidän kiusantekonsa pääasiallinen kohde, mutta ei kukaan muukaan heidän lähtöään surrut.

Otosta oli tullut kaverini, kun hän ensimmäisenä oli uskaltanut puolustaa minua kaksosia vastaan. Vaikka edelleen tapasin Ottoa silloin tällöin, ajattelin välillä haikeasti, että ehkä yhteisistä vihollisistamme eroon pääseminen oli vähentänyt ystävyytemme välttämättömyyttä.

Katsoin Jonnaa ja Mallaa. Heillä oli niukat topit ja enemmän meikkiä kuin minä sain käyttää. Itse asiassa minulla ei edes ollut kovin kummoista meikkivalikoimaa. En kyennyt erottamaan sanoja, mutta näin heidän huulikiillotettujen suidensa liikkuvan kiivaasti.

- Ne esittää vähän kovaa, totesin lopulta Siirille.
- Joo. Ne yrittää näyttää vanhemmilta.
- Kesän jälkeen on tuntunut välillä vähän vaikeelta keksiä tekemistä niiden kanssa.

Me neljä olimme olleet yhdessä päiväkodista asti. Olimme käyneet saman eskarin ja nyt olimme ala-asteen viimeisellä luokalla, yhä kaikki yhdessä. Siksi tuntui pahalta, kun kesän jälkeen Jonna ja Malla suhtautuivat Siiriin ja minuun viileästi.

- Nyt kun Janika ja Stiina on pois, Jonna ja Malla voi ottaa niiden paikan, Siiri totesi mietteliäästi.
- No huh, puuskahdin. - Ei nyt sentään!
- Jokuhan sen isoimman paikan aina haluaa.
- Se kuuluu kyllä sulle! Sähän puhut kuin aikuinen.

Siiri kohautti harteitaan. Tavallaan se, mitä hän sanoi, saattoi olla totta. Siiri ei koskaan tuputtanut muille mielipiteitään, mutta useimmiten juuri hän osui oikeaan.

KOULUN PÄÄTYTTYÄ SUUNTASIMME Siirille. Hänen pikkusiskonsa juoksi eteiseen meitä vastaan.

– Moi Zaida! hän kuulutti. – Ollaanko tänäänkin yhdessä?
– Katsotaan, vastasin vältellen. – Ehkä myöhemmin.
– Viimeks oli niin kivaa, hän mankui. – Sä oot hyvä keksiin leikkejä!

– Ei ainakaan nyt, Siiri torjui. – Meillä on läksyjä. Mee sä nyt vaikka olkkariin.

– Okei. Mut niiden jälkeen, jooko?

Siirin äiti kurkisti keittiöstä ja tervehti meitä iloisesti. Siiri huiskutti hänelle, työnsi minut tyttöjen huoneeseen ja sulki oven takanamme.

Pidin Siirin kodista, koska siellä oli aina elämää. Toisaalta hänen kaksi vuotta nuorempi pikkusiskonsa kinusi alinomaa seuraamme. Siirin vielä nuoremman pikkuveljen kanssa ei tietenkään voinut tehdä mitään.

Huoneessa oli enemmän leikkikaluja kuin minulla. Siiri leikki niillä toisinaan siskonsa kanssa. Kuluneena kesänä mekin olimme vielä yrittäneet sellaista.

– Teidän maalla oli ihan superkivaa, Siiri sanoi kuin olisi lukenut ajatukseni.

– Niin! Harmi vaan, ettet voinut tulla uudestaan.

– Joo, mä olisin halunnut nähdä sen majan.

– Ens kesänä, lupasin.

Katselin sivupöydälle aseteltuja rakennuksia ja hahmoja. Otin käteeni nuken. Sillä oli suuri pää ja valtavat silmät, joita meikki korosti. Siiri oli kyhännyt nukelle jonkinlaisen turkisliiviä muistuttavan asun. Kädessään se kantoi keihästä.

– Entä se leiri? Siiri kysyi. – Ootko pitänyt yhteyttä kehenkään sieltä?

– Mmm... ollaan me samassa chatissa, vastasin. – Mut en mä oo ketään niistä nähnyt.

Alkukesällä, ennen kuin muutimme maalle, olin viettänyt vajaan viikon draamaleirillä. Edellisenä lukuvuonna koulun

näytelmäkerho oli ollut minulle tosi mieluisa, ja äidin löytämä leiri oli vahvistanut intoani.

Näytelmien kirjoittamista ja esiintymistäkin enemmän kaipasin leirillä syntynyttä yhteenkuuluvuuden tunnetta. Viimeisinä iltoina olimme ymmärtäneet toisiamme puolesta sanasta ja arvostaneet samantyyppisiä juttuja.

– Pari tyyppiä asuu kai tässä aika lähellä, selitin. Kääntelin hahmoa sormissani. – Ainakin yks Eevi.

Siiri korjasi silmälasiansa asentoa. Tiesin, että hän oli uskollisista uskollisin ystävä. Samalla tunsin, että hänen seuransa ei riittänyt minulle, että kaipasin jotakin uutta, jotakin jännittävää.

Laskin keihässoturin takaisin pöydälle. Toinen nukke istui sotamaalaus kasvoillaan valkoisen muovitiikerin selässä. Muistin, kuinka olimme yhdessä muovanneet hahmoille vilteistä ja tyynyistä luolia. Kehittelemämme hahmot olivat käyneet pitkitettyjä kamppailuja, hyvä paha vastaan. Hyvä taistelija oli asunut korkealla vuorella ja paha syvällä luolassa.

– Pitäisikö katsoa sitä sun lisätehtävää? Siiri ehdotti.

– No joo kai, huokasin.

Valkoisen tiikerin selkää peitti pölykerros. Yritin muistaa, minkä nimen olin hahmolle antanut, mutta se ei suostunut tulemaan mieleeni. Poimin laukkuni lattialta ja kaivoin rutistuneen paperin esiin.

ILLALLA KOTONA ISTUIMME ruokapöydässä. Täytin lautaseni ja selasin puhelinta sylissäni, kun odottelin annoksen jäähtymistä.

– Laita se laite pois, Zaida, isä ärähti. – Edes ruokapöydässä!

– Me olemme sopineet, äiti säesti. – Vie nyt puhelin omaan huoneeseesi.

Työnsin tuolin taaksepäin ja marssin ulos. Kun palasin keit-

tiöön, kuulin äidin ja isän mainitsevan Hapanimelän nimen. He katsoivat minua merkitsevästi. Siinä meni sitten loputkin minun ruokahalustani, ajattelin.

– Mistä te oikein puhutte? tiedustelin.

– Opettajasi on vähän sitä mieltä, isä aloitti ja köhäisi. – Että, että... sinulle on jäänyt kesäloma päälle.

– Et ole oikein panostanut koulutehtäviin, äiti lisäsi.

– Ei meillä oo vielä edes ollut kokeita, vastustin.

Otin kokeeksi yhden suupalan. Ruoka oli ehtinyt viiletä.

– No ei, äiti sanoi. – Mutta parempi onkin tehdä läksyt tunnollisesti kuin sitten lukea paniikissa viimeisenä iltana.

– Alat ottaa vastuuta omasta koulunkäynnistäsi, isä säesti.

– Joo joo, urahdin.

Äiti ja isä katsoivat toisiaan. Vihasin tuota vilkaisua, joka kesti silmänräpäyksen mutta onnistui siirtämään heidän välillään päätöksen jonkin tärkeän asian kertomisesta tai pimitämisestä. Kaksi vastaan yksi.

– Ja pyydät vain apua läksyjen kanssa, äiti sanoi pehmeämmin. – Kyllä me mielellämme autamme.

– On itse asiassa mukava virkistää omia taitoja ja tietoja, isä innostui. – Varsinkin niitä, joita ei ole töissä tullut tarvittua... matematiikkaa, fysiikkaa, kemiaa...

– Tosi mukava! Eikä meillä vielä edes oo kemiaa.

– Etkö sinä enää syö, Zaida kulta? äiti sanoi. – Ota nyt vielä vähän.

Isä näytti pureskelevan ikuisesti samaa palaa. Hänen leuka-peristään kuului napsahdava ääni, joka ärsytti minua. Pakotin itseni tyhjentämään lautaseni ja nousin pöydästä.

– Kiitos ruoasta, sanoin. – Mä meen mun huoneeseen.

Tiskialtaalle mennessäni katsoin korissaan makaavaa Ludwigia. Mielessäni kävi, että jonain päivänä en enää voisi kaapia tähteitä koiran kuppiin. Vatsaan sattui.

Paikalleen ei voi ikinä jäädä, eikä siihen voi palata, mikä on ennen ollut.

KAKSITOISTAVUOTIAAN ZAIDAN kaveripiirissä myllertää. Parhaan kaverin Siirin rinnalle nousee itsevarma ja rento Eevi, johon Zaida on tutustunut draamaleirillä. Eevin kerrostalon kellarissa on kerhohuone, jossa tämän naapuri Petteri viettää kavereidensa kanssa aikaa. Pojat ottavat tytöt mukaan verkkoroolipeliin, jossa seikkaillaan suurkaupungin alla risteilevässä rinnakkaismaailmassa. Kun he sitten Petterin johdolla tunkeutuvat kaupungin todellisiin valtaviin huoltotunneleihin, pelin ja todellisuuden raja hämärtyy. Petteri vetää Zaidaa puoleensa. Mutta jos menee liian lähelle, pääseekö Petterin maailmasta enää pois? Zaida on monella tapaa vedenjakajalla, maailmojen rajalla. Takana on nuoruudeksi vaihtunut lapsuus ja edessä matka ensimmäiseen kotimaahan Intiaan.

Zaida ja taistelupari päättää Zaidasta kertovan, arkitodellisuuden rajoja venyttävän trilogian. Sarjan avausosa, Saku Heinänen esikoisteos *Zaida ja lumienkeli*, oli 2014 Finlandia Junior -ehdokkaana, ja toinen osa *Zaida ja elovalkeat* Arvid Lydecken -ehdokkaana 2015.

L84.2 | www.tammi.fi | ISBN 978-951-31-9270-9